

Bányai Tamás

Kamikaze

Hideg fejjel. Józanul és érzelmek nélkül. Ezen még túl kell esni, és utána majd... – gondolta Krisztina Holder.

Leült a konyhasztalhoz, egy ív papírlapot terített maga elé. Megragadta a tollat, hogy írni kezdjen, de keze megremegett a papírlap fölött. Csak röviden, biztatta magát, csak röviden. Annyi mindent le kellene írni, egy egész füzetre való, mindent, amit szóban még sohasem mondott el.

Vetett egy pillantást az órájára, s közben átvillant az agyán, hogy van ideje bőven, hiszen amit eltervezett, azt holnap is végrehajthatja. Ha már eddig kitolta. Ám azonnal elhessegette magától a gondolatot. Nem, nem. Semmi értelme a további halogatásnak.

Drága Máriám!

Te vagy az egyetlen, aki meg fogod érteni, még akkor is, ha elleneznéd. Mindig te álltál hozzám a legközelebb, és te tudod, mit jelent a család, a szerető férj, az imádott két kislány. A gyermekeid. Az életed értelme. Az enyém elveszett. Isten akaratából vagy büntetéséből, bár azt már sohasem tudom meg, mit vétettem, egyik percről a másikra, amikor bekövetkezett az a szörnyű baleset. Talán akkor kellett volna pontot tennem az életemre, csak hogy akkor még napokon keresztül élt bennem a remény. Te tudod a legjobban, mennyire hittem, hogy legalább Petikét meg tudják menteni az orvosok. Legalább őt! Hittem, hogy Isten megbocsát, ha vétkeztem ellene, s hogy mégsem mér rám ekkora csapást. Bíztam az orvosok tudásában, erőfeszítéseinek sikerében. Hiába. Amikor Kevin után Petike is meghalt, soha be nem tölthető űr maradt utánuk.

Te voltál az, aki mindvégig mellettem álltál, aki megpróbált lelket verni belém. Fiatal vagy, és hosszú még az élet, hangoztattad nap mint nap, adj időt magadnak, s meglátod majd, a legfájóbb sebek is behegednek, a gyötrő rémálmok elszelídülnek, s eljön az az idő, amikor a legélesebb fájdalom is eltompul, elmúlik. Amikor ismét nevetni fogsz, mert hidd el, kapsz még az élettől egy újabb és kedvezőbb esélyt. Nem könnyű kivárni azt a percet, de hidd el nekem, érdemes.

Keze újfent remegni kezdett, könnyecsek peregtek le az arcán. Félbehagyta az írást. Szempillái lecsukódtak, mintha ezzel gátat vethetne könnyeinek.

Nem szabad!, figyelmeztette magát.

Felállt a székről, a feltörő emlékektől bódultan botorkált a konyhaszekrényhez. Poharat és egy üveg Elijah Craig bourbon whiskeyt emelt le a polcra. Kevin kedvence, ötlött fel benne akaratlanul is. A pohár felé döntötte az üveget, ám abban a pillanatban meg is gondolta magát, s inkább a szájához emelte. Nagy adag whiskey csúszott le a torkán. Prüszkölve, krákogva kapta el szája elől az üveget, s levegő után tátogott, mint aki fulladozik.

Az italtól viszont erőre kapott. Folytatta az írást.

De muszáj a lényegre térnem. Amint befejeztem ezt a levelet, indulok a bankba. Édesanyánk rám hagyott ékszereit és azt a százezer dollár készpénzt, amit Kevin helyezett el a széfben, kiviszem, hogy halálom után nektek ne legyen ebből semmi komplikációtok. Sohasem firtattam, hogyan jutott Kevin ehhez a hatalmas összeghez, s hogy miért nem rakta be a bankszámlánkra. Nem hinném, hogy tisztességtelen úton szerezte volna, inkább arra gondolok, az adóhivatal figyelmét akarta elkerülni azzal, hogy készpénzben őrizte meg. Erről a pénzről nem tettem említést a végrendeletemben, rajtad kívül ne tudjon róla senki. A végrendelet Alford ügyvéd úrnál van letétbe helyezve, ő majd értesít benneteket. A házat és minden egyéb ingóságot rátok akartam testálni, de az ügyvéd úr tanácsára meg kellett változtatnom az eredeti végakaratomat. Ha nem teszem, mondta Alford úr, Kevin szülei megtámadják. Nyerő pozícióból, tette hozzá. Amilyen kapcsolatom volt velük, ebben egy percig sem kételkedem. Tudod, hogy sohasem szerettek, az ő szemükben én soha nem voltam más, mint egy jöttment bevándorló, fiukhoz érdemtelen magyar menekült. Többször is hangoztatták, elég nyíltan, hogy Kevin különbet érdemelt volna nálam. Egy amerikai feleséget, aki... Fogalmam sincs, az miért lett volna jobb. Most már mindegy. Ez az ő bajuk.

Ami ebből titeket érint, hogy mindennek csak a felét tudtam rátok hagyni. Ezzel szemben mindössze egy valamit kérek. Holttestemet égettessétek el és hamvaitam juttassátok haza, Magyarországra, hogy az urnát szüleink sírjában helyezték el.

Ismét abba hagyta az írást. Hátra vetette fejét, összeszorította ajkát, s ezúttal hagyta könnyeit szabadon leperegni. Kisvártatva újból felkapta a tollat, és odakörmölte a papír aljára:

Nem. Azt mégsem. Hamvaim kerüljenek Kevin és Petike sírjába, legalább a halálunkban maradjunk együtt. Ugye, megérted?

Életem végéig éljétek abban a boldogságban, ami nekem csak olyan rövid ideig adatott meg.

Szerető nővéred, Krisztina.

Felsőhajtott. Néhány másodpercig mereven, gondolatok nélkül szegezte tekintetét az előtte fekvő papírlapra. Aztán rákönyökölt az asztalra, és szeméit eltakarva, tenyerébe hajtotta homlokát. Rövid ideig ült így, mozdulatlanul. Pár perc múlva felpattant az asztal mellől, újfent vetett egy pillantást a karórájára, majd sietős mozdulattal összehajtotta a befejezettnek tekintett búcsúlevelet és becsúsztatta egy borítékba. A borítékot a retiküljébe tette, és elindult.

Autójával a Brainerd Road-ra kanyarodott, s nem csak azért, hogy hűgáék St. Elmo-i háza felé tartva útba ejtse a bankot. Férjének és fiának halálos balesete óta tudatosan kerülte a 24-es államközi autópályának a Missionary Ridge-en¹ áthaladó, s a dombtetőn élesen kanyarodó, majd lejtős szakaszát, amelyet nem véletlenül neveztek halálkanyarnak. Ott, az emelkedő tetején, a majdnem kilencven fokos kanyarulatban történt, alig hat hónapja, az a fatális szerencsétlenség, amely egyszer s mindenkorra megváltoztatta életét. Azóta visolygott, mit visolygott, egyenesen irtózott attól, hogy akár egyedül, akár mással arra kocsikázzon. Amikor sógora, néhány nappal a baleset után arra akarta őt vinni St. Elmo-ba², olyan hisztériás idegrohamot kapott, hogy estig sem tudták lecsillapítani.

Délután három óra felé járt az idő, messze még a csúcsponttól. A bankot – úgy gondolta – fél óra alatt elintézi, s még bőven marad ideje hűgáék házához hajtani, mielőtt bárki a családból hazaér. Kulcsa volt a házhoz, hiszen Mária, férje jóváhagyásával és vele egyetértésben, többször is igyekezett őt rávenni, hogy menjen át hozzájuk. Ha félelem gyötri, ha nem találja helyét otthon, ahol minden zúg, minden szeglet a fiára és férjére emlékezteti, akkor nyugodtan üljön kocsiba és hajtsa át az ő házukhoz, a napnak bármely időszakában, akkor is, ha éppen senki sem tartózkodik odahaza.

Gyakran érzett kísértést, hogy éljen a felkínált lehetőséggel, de egyetlen egyszer sem tette meg. Ha túlságosan nyomasztó volt számára az üres családi ház, amely nyolc éve szolgált otthonául, inkább céltalanul kocsikázott a városban. Egyszer szánta rá magát, hogy igénybe vegye az invitálást, ám akkor is, St. Elmohoz közelítve, elállt szándékától. Az Incline Railway-hez³ érve meggondolta magát, s inkább felhajtott a Lookout Mountain-ra⁴. Annak tetejéről, a polgárháborús emlékparkból nézte hosszú percekön keresztül az alatta elterülő Chattanooga-t. Azt a várost, amelyet annyira megszeretett, amelyben éveken keresztül maradéktalanul boldognak érezte magát. Bámulta az alant hömpölygő és a Dunára emlékeztető Tennessee folyót, mindaddig, míg tekintete a St. Elmo határában fekvő Forest Hill temetőre nem tévedt. Oda, ahol Kevin és Péter volt eltemetve. Ekkor sírva elfordult a várostól és elindult haza.

Hűgáék házának kulcsát mindvégig magánál tartotta. S most elérkezett az a nap, amikor hasznát is veszi.

¹ Missionary Ridge – Misszionárius-domb. Az amerikai polgárháború egyik csatájának helyszíne. Kb. 200 méter magas hegy-, illetve dombvonulat, amelynek tetejére meredeken kaptató, majd egy éles kanyart követve erősen lejtő 24-es államközi autópálya számtalan súlyos baleset színhelye. A dombvonulat szinte kettéosztja Chattanooga városát.

² St. Elmo – Egykor önálló falu, 1929 óta Chattanooga egyik kerülete.

³ Incline Railway – A világ egyik legmeredekebb (1895-ben épült) kábelvasútja, amely másfél kilométeres pályáján, 72 fokos meredélyen szállítja utasait, St. Elmo és Lookout Mountain között. Chattanooga egyik, világszerte ismert nevezetessége.

⁴ Lookout Mountain, azaz Kilátó-hegy. Chattanooga déli határában elterülő 729 méter magas hegy, amelynek tetején kialakított polgárháborús emlékparkjából csodálatos rálátás nyílik az egész Chattanooga-völgyre, a környező tavakra, a Tennessee-folyóra. Sőt, tiszta időben nem csak Tennessee és Georgia, de Alabama, Kentucky, North Carolina és Virginia államok területei is láthatók.

Elképzelése szerint a bank széfjéből elhozott ékszereket és készpénzt a búcsúlevéllel együtt elhelyezi az ebédlőasztalon, azt követően pedig, úgy, ahogy eltervezte, véget vet értelmetlennek tartott életének.

A bank földszintes épületének láttán kesernyés mosolyra húzta száját, mert eszébe jutott, amire Kevin első találkozásukkor felhívta figyelmét. Idővel észre fogod venni, mondta, hogy Amerikában a bankok és temetkezési vállalatok épületei a legszebbek.

Átvágott a parkolón, egy Harley Davidsonján éppen begördülő motoros kis híján feldöntötte, fejcsóválva nézett utána.

Az épületben mindössze három ügyfél tartózkodott, kettő a pénztárpult előtt, a harmadik egy ügyintéző asztalánál. A bankigazgató, aki éppen az egyik pénztártól indult irodája felé, megpillantva őt, már messziről üdvözölte.

– Isten hozta Mrs. Holder. Miben lehetünk szolgálatára?

Mosolyt erőltetett az arcára, s kelletlenül ugyan, de igyekezett szívélyes lenni, hagyta, hogy az eléje lépő bankigazgató hosszú másodpercekig szorongassa a kezét.

– Rég láttuk, Mrs Holder, attól még...

– A széfből szeretnék kivenni valamit – szakította félbe a férfi körülményesnek ígérkező mondkáját.

– Hogyne, természetesen, semmi akadálya. Ha jól tudom, ön mellé nem kell kísérő, széfjének mindkét kulcsa magánál van, ugye?

– Igen.

– Akkor semmi más dolga sincs, mint beírni nevét a regisztrációs könyvbe, tudja...

– Igen, tudom – vágott közbe egy kicsit barátságatlanabban, mint szeretne volna.

A bankigazgató arca alig észrevehető kelletlen grimaszba rándult.

– Persze, persze, tessék csak – mondta sértődött hangszíjjal. Elfordult, és elindult az irodája felé.

A páncléterm az L-alakú, golyóbiztos üvegfalal védett pénztárpulttal szemben, a bejárati ajtótól jobbra helyezkedett el. Vastag acélajtaja nyitva – mint nap közben rendszerint –, mögötte ablaktalan tölgyfaajtó, arra az esetre, ha a kliens idegen tekintetektől védve, magára akart maradni.

Krisztina beírta nevét és érkezésének időpontját a regisztrációs könyvbe, majd belépett a pánclétermbe. Behúzta maga mögött a tölgyfaajtót, s csak azután halászta elő retiküljéből a széf kulcsát. Mivel rég járt itt és nem emlékezett pontosan, idejébe telt, mire megtalálta a 610-es számú fiókot. Noha rajta kívül természetesen senki sem tartózkodott a keskeny, rideg és jól megvilágított helyiségben, mégis körülnézett, mielőtt a zárba illesztette a dupla kulcsot. Kinyílt az acélajtó. Kihúzta a kincseit őrző fémdobozt, s felnyitva a fedelét, egy pillantással ellenőrizte tartalmát. Mindent úgy talált – ez persze nem is lehetett kétséges –, ahogy legutóbb hagyta. Egy paksaméta iratköteg alatt az ékszereket tartalmazó kék selyemzacskó és a tíz köteg százdolláros bankjegy.

Ismét körbesandított, mint aki attól tart, hogy kifigyelik, aztán kapkodó mozdulatokkal retiküljébe rakott mindent, amit kiemelt a fémdobozból. Kézitáskája megtelt ugyan, mégsem annyira, hogy az esetleg feltűnő legyen. Visszatolta a fémládikát és bezárta az immár üresen hagyott széfet.

Amikor kilépett a páncléterméből, meghökkentő látvány fogadta.

Mintegy ötméternyire előtte két ember hasalt a földön, előre tartott karokkal, kinyúlva és mozdulatlanul, mint akiket durván leterítették. Az eléje táruló és meglehetősen szokatlan, mondhatni bizarr képtől földbe gyökerezett a lába. Úgy nézett a földön fekvő emberekre, mint ha otthonába lépve egy, a megszokottól merőben eltérő, idegen és feldúlt lakás fogadná.

Az íróasztala mögött dermedten ülő bankhivatalnok tétován intett feléje, úgy tűnt, így akarta figyelmeztetni őt, hogy lépjen vissza a pánclétermbe. Ebben a pillanatban lövés dördült, s a bankhivatalnok eltorzult arccal a vállához kapott. Krisztina csak ekkor látta meg a csuklyás alakot, aki – még mielőtt visszaléphetett volna a páncléterm védelmébe – szintén észrevette őt.

– Egyetlen lépést sem! – kiáltott a csuklyás alak, pisztolyt szegezve rá. – Emelje magasba a kezét és ne mozduljon!

Engedelmeskedett. Felemelte karjait, fülénél fogva tartott retikülje a vállára csúszott.

A rémület csak most kerítette hatalmába. Érdekes módon nem félelmet érzett, inkább kétségbeesés uralkodott el rajta. A sietős és máris késésben levő ember hirtelen támadt és görcsös aggodalma: nem érek időben oda, ahova haladéktalanul és feltétlenül el kellene jutnom.

Teljesen váratlanul, kintről beszűrődő éles vijjogás törte meg a banképület dermedt csendjét.

A csuklyás alak megperdült saját tengelye körül, mintha egy hátulról várható alattomos támadásnak akarná gyorsan elejét venni, de semmi gyanúsat nem észlelhetett. A vállon lőtt alkalmazott rettegő és elkínzott arckifejezéssel, kezét erősen a vállához szorítva, mozdulatlanul ült asztala mögött. Ugyanúgy, szoborszerűen ült helyén a bankigazgató és a másik tisztviselő. Az üvegfal mögött tartózkodó pénztárosok is félelemtől megbénulva várták a fejleményeket.

A csuklyás férfi ismét Krisztina felé fordította fegyverét.

A bank bejáratának széles üveglablakán, akár egy éles nyári villám, kék fény cikázott végig.

Nyilvánvalóvá vált, hogy rendőrök érkeztek a banképület elé. A csuklyás alakban is tudatosult, hogy valaki, minden fenyegető figyelmeztetése ellenére, megnyomhatta a riasztóberendezés gombját. A rendőrök reakciója a vártnál sokkal gyorsabb volt. Noha arcának mimikáját senki sem láthatta, a pisztoly észrevehetően megremegett kezében, árulkodó jelét adva annak, hogy felfogta kilátástalannak tetsző helyzetét.

Megint körbefordult, ezúttal már jóval lassabban, fegyverét lövésre készen tartva, árgus szemekkel keresve a lehetséges kiutat.

Aztán döntött.

Egy szemvillanás alatt ott termett Krisztina előtt, durván megpenderítette, s amint a nő hátul állt neki, tarkójához nyomta a pisztoly csövét, miközben bal kezével lerántotta és erősen megmarkolta a karját.

– Egy rossz mozdulat – sziszegte Krisztina fülébe – és agyonlövöm.

Krisztina lehunyta szemét. Ijedtsége, aggodalma egy csapásra elmúlt. Nem érzett mást, csak a tarkója fájdalmát, mert a rabló olyan erővel szorította hozzá fegyverét, mintha annak csövével egyenesen a torkába akarna hatolni.

Hosszú óráknak tűnő percekig álltak így tanácstalanul, míg végre a csuklyás alak megtalálni vélte szorult helyzetének megoldását.

– Indulás! – dörögte Krisztina fülébe, s közben rándított egyet a karján. – Az ajtóhoz!

Mihelyst az ajtóhoz értek, megint ráparancsolt.

– Nyissa ki!

Szabadon hagyott kezével Krisztina kinyitotta az ajtót. A csuklyás alak tolt a kifelé.

Odakint immár öt rendőrautó sorakozott a bank épülete előtt, villogó lámpáik kék köröket rajzoltak a levegőbe. A rendőrök a kitérő ajtó láttán járműveik fedezékébe húzódtak, fegyvereiket tüzelésre készen tartva.

A rabló felmérte a terepet, félhangosan dörögött valamit, s közben szorítása engedett egy kicsit. Krisztina egy kissé maga felé tudta fordítani csuklóját, hogy karórájára vethessen egy pillantást.

Fél öt lesz tíz perc múlva, nyugtázta magában csalódottan.

Most már mindegy, nincs veszteni valója.

Lábát óvatosan, épphogy néhány centire a földtől megemelte, majd cipőjének tűhegyes sarkával fogvatartója lábfejére lépett, igyekezve minél nagyobb nyomást kifejteni. Közben rántott egyet a karján, hogy kiszabadítsa magát a szorításból.

A csuklyás alak felszisszent, s ugyanabban a pillanatban meghúzta a ravaszt.

Hogy véletlenül, a hirtelen belenyilalló fájdalom hatására, vagy tudatosan, a menekülési szándék megtorlásaként, már senki sem fogja kideríteni.

Mert amikor a lövés eldőrdült és Krisztina élettelenül roskadt a rabló lábai elé, a rendőrök is tüzeltek, s a csuklyás alak holtan bukott Krisztina testére.